

Blekoušek

Je to jen pár dnů, co jsem se dozvěděla, že Blekouška srazilo auto. Paní, která se v obci stará o pořádek, našla prý jeho tělo u silnice. Už před časem. Tušila jsem to, měla jsem téměř jistotu, že se mu něco stalo, protože Blekoušek pravidelně docházel na jídlo a mňoukat na mé kočky pod balkón. Možná se dřív neobjevil dva dny, ale ten třetí den si už přišel říct o jídlo.

Musím přiznat, že jsem jeho ztrátu nesla těžce a mám to tak pořád. Poznala jsem ho jako odrostlejší černé kotě, které se zabydlelo na našich zahrádkách za domem. Byl hubený jako tkanička, ale nesmírně přátelský a společenský. Nechtěl do domu, chtěl být venku svobodný, ale jakmile se někdo objevil za domem, přidružil se k němu, nechal se hladit i chovat a bylo zjevné, že je ve společnosti lidí rád. Lidi mu v zimě určitě chyběli nejvíc, jídlo určitě ne. Během doby se z něj stal blahobytný kocour, protože dostával najíst ze třech domácností. V únoru dospěl a začal značkovat naši zahradu, garáž i cokoli, co jsme položili na zem, takže jsem se rozhodla ho nechat vykastrovat. Když jsem to řekla sousedům, krčili rameny. Co by neznačkoval, vždyť je to kocour! Jenže mně nešlo jen o značkování, i když ho prováděl jen nám nejspíš proto, že z nás cítil domácí kočky, ale i o jeho případná budoucí kořata. A taky jsem doufala, že přestane tolik běhat přes silnici do statku, kde je plno koček.

Objednala jsem kastraci na 26. února, jenže začalo ukrutně mrznout, tak jsem to odložila o týden. Na pondělí 5. března. V sobotu předtím jsem si všimla, že Blekoušek kulhá. Tlapku měl lehce nateklou. Byla bych ho vzala k veterináři hned, jenže veterinární klinika už měla zavřeno. V neděli ještě přišel v poledne na jídlo. Kulhal stále, ale zdálo se mi to lepší. Nechtěla jsem ho chytit tak brzo, protože se uvnitř domu tolik bál a vždycky chtěl ven. Měla jsem půjčenou velkou klec, připravenou ve sklepě. Věřila jsem, že ho chytím večer. Nebo přinejhorším ráno. Ale už nepřišel.

Od té doby pořád řeším kdyby. Kdybych se nebála mrazů a věřila v jeho kondici a mládí, kdybych ho odvezla v sobotu třeba i do Prahy, kdybych ho chytila v tu neděli, vrátil se sem ještě ve dvě odpoledne, a holt ho nechala mňoukat ve sklepě do rána. Kdybych nedbala na to, že veterinář chtěl, aby byl hladový, odvezla ho tam dřív. Ale neudělala jsem nic z toho a Blekoušek už není.

Trápí mě to a pořád v tom příběhu hledám nějaký smysl. Měla jsem Blekouška moc ráda. Vzala

jsem ho za svého, věřila jsem, že je můj, jako jsou moje kočky, které se mnou žijí. Věřila jsem, že se mnou bude stále, že mu postavíme na příští zimu na zahradě pěkný domeček, namísto toho improvizovaného.

Ale jak může být můj svobodný tvor? Jak může být moje jakákoli bytost, žádná není moje, každá bytost patří jen sama sobě. To sice dávno vím, ale najednou jako bych to pochopila jasněji a hlouběji. Taky jsem pochopila, že u lidí na vesnici nejde jen o nějakou nevědomost, týkající se kastrací. Jde o hluboký a pradávný respekt k plodivé síle celé přírody. S tím se těžko něco dělá, nejde jen o nějakou zatvrzelost, ale o pocit, že kastrace nejsou v řádu věci. Taky mi došlo, že určitě nejdůležitější (a také přijatelnější) jsou kastrace koček, protože kocourů je moc... a odjakživa běhají za kočkami, protože to jsou kocouři.

Je toho hodně, co mi Blekoušek přinesl k zamyšlení. A taky ve mně vzbudil nečekaně silný cit. Bolí to, že tu není. Bolí to moc.

Ach, kdybych udělala... nebo...

Možná jsem ani nic lepšího udělat nemohla. A přesto, nebo právě proto to takhle dopadlo.

Je mi to tak líto.

Vyšlo na Zvířetníku 24. 4. 2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/kocky-venkovni-kastrace-0ww-/p_zviretnik.aspx?c=A180423_20713_p_zviretnik_kosa

{fshare}